

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 14/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Š. V. – V., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súkromie podľa čl. 16, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. II Cb/262/2008-155 z 20. januára 2010, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 14 Cob/183/2010-201 zo 14. októbra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo/19/2012 z 31. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. V. – V., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2012 doručená sťažnosť Š. V. – V., K. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie

jeho základného práva na súkromie podľa čl. 16, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Cb/262/2008-155 z 20. januára 2010, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Cob/183/2010-201 zo 14. októbra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo/19/2012 z 31. mája 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ návrhom podaným na okresnom súde 4. júna 2008 žiadal zaviazať odporcu na zaplatenie požadovanej sumy s príslušenstvom, ktorú si nárokoval voči žalovanému ako neuhradenú fakturovanú čiastku vyplývajúcu z uzavretej zmluvy o dielo. Odporca nárok sťažovateľa neuznal, keďže podľa neho fakturované práce neboli vôbec realizované. Po vykonaní dokazovania okresný súd konštatoval, že uvedené práce mali byť vykonané nad rámec pôvodnej zmluvy o dielo, a keďže nedošlo k zmene pôvodnej zmluvy, nemôže navrhovateľ požadovať zaplatenie ním tvrdených prác nad rámec zmluvy, a tiež konštatoval, že navrhovateľ ani neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa ním tvrdeného vykonania prác navyše, a preto návrh ako nedôvodný zamietol.

Rozhodnutie prvostupňového súdu napadol sťažovateľ včas podaným odvolaním. V odvolaní argumentoval nesprávnym skutkovým zistením okresného súdu, poukázal na nesprávne právne posúdenie veci, na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a na odňatie možnosti konať pred súdom.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu a jeho rozhodnutie v odvolacom konaní uznesením sp. zn. 14 Cob/183/2010 zo 14. októbra 2010 potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako vo výroku vecne správne rozhodnutie a pri zdôraznení relevantných skutočností odkázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľ podal dovolanie. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok prípustnosti dovolacieho konania, a preto uznesením sp. zn. 5 Obdo 19/2012 z 31. mája 2012 jeho dovolanie odmietol. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie prvostupňového ani odvolacieho súdu nevykazujú vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, t. j. že sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa sťažovateľa všeobecné súdy dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, neposkytli právnu ochranu jeho oprávneným nárokom, a tým porušili jeho už namietané práva.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza jednotlivé dôkazy, ktoré mali svedčiť v jeho prospech. Vyjadruje tiež svoju nespokojnosť so spôsobom vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi, ako aj s nevykonaním niektorých iných dôkazov, najmä ohľadky na mieste samom, a znaleckého dokazovania. K spôsobu vykonania dôkazov a ku skutočnosti, že okresný súd z vlastnej iniciatívy nenariadil vykonanie aj iných dôkazov, sťažovateľ dodáva:

„Sťažovateľ je toho názoru, že sťažnosťou dotknutý Krajský súd v Žiline nesprávne interpretoval a v rozpore s Ústavou aplikoval na daný prípad príslušné zákonné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku § 120 ods. 1, OSP, pričom následkom vyššie uvedenej interpretácie zákona boli porušené čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy a základné práva sťažovateľa v čl. 16, čl. 17, ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2, 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti po vykonaní potrebného dokazovania vydal tento nález:

«Základné právo Š. V. – V., K., podľa článkov čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a porušenie jeho základných práv v čl. 16, čl. 17, ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1, 2 č. čl. 47 ods. 1, 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) bolo porušené postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 14 Cob/183/2010-201 zo dňa 14. 10.

2010, rozsudkom Okresného súdu v Žiline č. k. 11 Cb/262/2008-155 zo dňa 20. 1. 2010, taktiež toto právo Š. V. – V., K., bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Obdo/19/2012 zo dňa 31. 5. 2012.

Š. V. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.488,20 Eur (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 2 písm. a), b), § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. za dva úkony právnej pomoci, a to prevzatie veci a podanie sťažnosti, hodnota jedného úkonu 612,45 Eur + 2 x RP + 20 % DPH), ktoré je povinný zaplatiť spoločne a nerozdielne Krajský súd v Žiline a Okresný súd v Žiline na účet advokáta JUDr. J. Ď., Ž., do 3 dní po právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Podstatou námietok sťažovateľa sú tvrdenia o porušení práva na spravodlivé súdne konanie nesprávnym zistením skutkového stavu a nedostatočnou interpretáciou a aplikáciou noriem procesného práva, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ďalších jeho práv uvádzaných v tejto sťažnosti.

Po posúdení rozsahu sťažovateľom označených práv ústavný súd uvádza, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a porušenie ďalších práv nijako nezdôvodňuje, zvlášť nie porušenie práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, čl. 47 ods. 1, 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 2, preto sa ústavný súd obmedzil na posúdenie otázky, či rozhodnutiami všeobecných súdov nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa uznesením okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu č. k. 11 Cb/262/2008-155 z 20. januára 2010, ústavný súd uvádza, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07). V danom prípade namietané rozhodnutie okresného súdu bolo predmetom opravného konania krajského súdu v konaní o podanom odvolaní. Sťažovateľ teda využil možnosť v ďalšom štádiu konania uplatniť ochranu označených práv. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu

Podstatou námietok sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu je, že súd nesprávne interpretoval a v rozpore s ústavou aplikoval na daný prípad ustanovenie § 120 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého účastníci konania sú povinní označiť dôkazy na preukázanie

svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Ku skutkovej stránke veci krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu a k relevantným odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že z protokolu na č. l. 13 až 16, vyplýva, že žalovaný podpísal dňa 8. 9. 2007 zápis o odovzdaní a prevzatí prác na objekte P., tiež z faktúry č. 3/2008 (č. l. 17) vyplýva, že žalobca vyúčtoval cenu práve za predmet zmluvy o dielo č. 4/2006, čomu nasvedčujú aj ďalšie listiny, krycí list čerpania, (č. l. 18) a súpis vykonaných prác (č. l. 19). Je teda zrejmé, že tam uvedené práce sa týkajú dohodnutého predmetu zmluvy o dielo, v časti objektu - rekonštrukcia M. V konaní pred okresným súdom, tvrdeniami žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 18. 9. 2009 (zápisnica z pojednávania č. l. 63) aj zo zápisu v stavebnom denníku č. 231255 (č. l. 74), vyplynulo, že došlo k zväčšeniu rozsahu diela a už realizovaním prvých dvoch etáp bol celkový rozsah diela vyčerpaný. Výslovne uviedol: „Čo sa týka etáp B a D, tieto navrhovateľ skutočne nerealizoval a v tomto konaní ich ani nežiada zaplatiť. Práce navyiac starosta, prevzal a zaviazal sa ich kompenzovať zápisom v stavebnom denníku, takže bol určitý záväzok, že tieto práce budú zaplatené.“ Aj výsluchom svedka p. Ing. D. D., na pojednávaní dňa 28. 10. 2009 (zápisnica z pojednávania č. l. 107) bolo tak prvostupňovému ako aj odvolaciemu súdu zrejmé, že žalobca v skutočnosti neuplatňuje cenu za práce, ako sú špecifikované v uvedených dokladoch. Uviedol, že fa č. 3/2008 je konečná faktúra a sú v nej doúčtované všetky práce, ktoré. Boli realizované jednak na etape P. a tiež navyiac práce, ktoré boli realizované na predchádzajúcich dvoch etapách. Konečná suma tejto faktúry, bola prispôbena podľa svedka v celkovej cene podľa uzatvorenej zmluvy o dielo. Výslovne uviedol, že dodatok k zmluve ohľadne realizovaných navyiac prác uzatvorený nebol. Odvolací súd poukazuje, že svedok Ing. D. D. sa zúčastňoval na prácach, podľa zmluvy o dielo č. 4/2006 od počiatku, t. z. že pripravoval súťažné podklady, cenovú ponuku na účasť vo verejnom obstarávaní a na stavbe pôsobil ako stavbyvedúci, t. z. že sa zaoberal stavbou od počiatku až do jej ukončenia. Z uvedeného vyplýva, že mal prehľad o skutočne realizovaných prácach, či boli vykonané práce

dohodnuté podľa zmluvy o dielo resp. práce, ktoré boli nad rámec dohodnutého predmetu zmluvy o dielo. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné a preukázané tvrdenie žalobcu, že mu patrí dohodnutá cena za predmet zmluvy o dielo minimálne v rozsahu 2/3 žalovanej sumy ako cena za časť predmetu zmluvy o dielo za objekt P. za realizáciu vevy A, C. Ako vyplynulo z dokazovania pred prvostupňovým súdom (vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, výpoveď svedka), predmetom vyúčtovania vo faktúre č. 03/2008 nie je cena za predmet zmluvy o dielo na objekte P. - vetva A, C a D, v skutočnosti je v tejto faktúre vyúčtovaná cena za práce navyše, nad rámec dohody o predmete zmluvy o dielo podľa čl. II. zmluvy o dielo č. 04/2006, ako správne vyhodnotil výsledky dokazovania aj prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Z uvedeného napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Ak bola vykonanými dôkazmi vyvrátená v protokole prezentovaná skutočnosť - odovzdanie prác podľa zmluvy o dielo (výpoveďnou svedka Ing. D. na pojednávaní dňa 28. 10. 2009, vyjadrením žalobcu a jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 18. 9. 2009 - zápisnica z pojednávania č. l. 61 a nasl.), potom nebolo dôvodné vykonať dôkaz výsluchom svedka Ing. P. G. - stavebný dozor a z rovnakých dôvodov nebolo potrebné vykonať dokazovanie v zmysle § 127 ods. 1 O. s. p., ako aj ohliadkou na mieste samom. Okrem toho, že nebolo potrebné predmetné dôkazy vykonať, neboli zo strany žalobcu v prvostupňovom konaní tieto dôkazy označené (§ 120 ods. 4 O. s. p., § 205a O. s. p.) a odvolacím súdom nebola zistená výnimočnosť pre postup prvostupňového súdu v zmysle § 120 ods. 1 posledná veta O. s. p., aby pristúpil k vykonaniu aj iných dôkazov, ako navrhli účastníci konania.

Odvolací súd sa nestotožňuje ani s odvolacou námietkou, že neboli naplnené zákonné predpoklady § 157 ods. 2 O. s. p. vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, prvostupňový súd sa v odôvodnení zaoberal obranou žalovaného, vyhodnotil predložené, listinné dôkazy, dôkazy výsluchom svedkov a na základe vykonaného dokazovania zreteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval v konaní za preukázané a ktoré nie (č. l. 162, strana 8 až 11 napadnutého rozsudku). Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo zrejmé, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov prvostupňový súd riadil.

Odôvodnenie rozsudku plne napĺňa zákonné predpoklady § 157 ods. 2 O. s. p. a odvolací súd, stotožňujúc sa s týmito dôvodmi, za konštatácie ich vecnej správnosti, na odôvodnenie napadnutého rozsudku napokon podľa § 219 ods. 2 O. s. p. odkázal. Ďalšie, v odvolaní uvádzané dôkazy, neboli pred prvostupňovým súdom označené, preto sa nemohol prvostupňový súd s týmito v odôvodnení vysporiadať. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/2004 zo dňa 23. júna 2004, podľa ktorého súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Krajský súd nezistil v konaní okresného súdu postup, ktorým by došlo k odňatiu práva odvolateľa konať pred súdom.»

Odvolaním napadnuté rozhodnutie považoval krajský súd za dostatočne odôvodnené, preto sa vo väčšine zhodol s úvahami okresného súdu prezentovanými v jeho rozsudku. Krajský súd však neopomenul ústavné limity, ktoré musí dodržiavať pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí každý súd vrátane odvolacieho súdu. Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia preto doplnil svoje odôvodnenie reflektujúc na základné argumentačné východiská odvolania sťažovateľa.

Krajský súd sa zaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľa a vysvetlil, ktoré dôkazy a prečo považoval za relevantné na ozrejmienie skutkovej stránky veci a z akých dôvodov nevykonal dokazovanie aj ďalšími dôkazmi, ktoré účastníci konania nenavrhl.

Z posudzovanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ očakáva, že ústavný súd prehodnotí spôsob ustálenia skutkovej stránky veci všeobecnými súdmi. Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha hodnotiť spôsob vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi ani hodnotiť skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli, a tak zasahovať do ich rozhodovacej činnosti, pretože nie je prieskumným súdom ani nadriadeným súdom. Jeho úlohou je kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové závery v občianskoprávnom konaní prináleží podľa čl. 142 ods. 1 ústavy hodnotiť len všeobecným súdom.

Ústavný súd po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, a reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľa.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa rozhodnutím najvyššieho súdu

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo 19/2012 z 31. mája 2012 odmietol. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia,

či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP. V posudzovanom prípade najvyšší súd „*dospel k názoru, že rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a konania im predchádzajúce nevykazujú vadu konania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p., t. j. že účastníkovi konania - žalobcovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Vzhľadom na to, že dovolací súd nezistil splnenie podmienok prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. a ani podľa ust. § 237 O. s. p., dovolanie žalobcu podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.*“

Sťažovateľ napriek tomu, že je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nezdôvodnil všetky namietané porušenia základných práv a slobôd uvedené v sťažnosti, okrem námietky porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy. Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom (petitom) a podľa § 20 ods. 1 citovaného zákona sťažnosť musí obsahovať odôvodnenie a navrhované dôkazy. V opačnom prípade ústavný súd nemá možnosť preskúmať vznesené námietky porušenia ústavnosti. Sťažovateľ tiež nepredložil právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorého neústavnosť namietal. Predložil len prvú a poslednú stranu citovaného rozhodnutia napriek tomu, že podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde takéto rozhodnutie má predložiť. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi rozhodnutím okresného, krajského ani najvyššieho súdu a sťažovateľom označenými základnými právami, jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2013